

Měsícsvit 6

To co ti teď řeknu, zůstane mezi námi a jen mezi námi, je ti to jasné? Jediný důvod, proč ti to říkám je, že chci aby ti bylo jasno, že jsem udělal pro tvoji ségru všechno, co bylo v mých silách. Není moje chyba, co se Alici stalo. Ale ať si raději vaši rodiče myslí, že za všechno můžu já. Myslím, že to pro ně bude milosrdnější.

Fajn. Takže co teď. Mám začít úplně od začátku, no jasně. Když už, tak se vším všady.

Víš, jak je člověk mladý, tak je blbý nebo alespoň velmi naivní. Než ho život naučí dát si bacha. A když má štěstí nebo smůlu nebo oboje zároveň, tak všechny velké chyby udělá v té době a tak se z nich může celkem brzy poučit a dospět, pokud teda není úplně blbý.

Já nebyl jiný, ale samozřejmě jsem byl přesvědčen, že jsem největší borec. Možná proto jsem ji zaujal, co já vím. Prostě jsme se potkali a zamilovali se do sebe, já teda naprosto.

Byl jsem šikovný, přišel jsem na pár zlepšováků a tak si mi dařilo, lidi o mě mluvili. Asi proto se o mě dozvěděli oni. Jo oni, ta Banda hajzlů. Vitar, Bianca, Pindal, Brohas a ten největší zkurvysyn Balder, ať skončí v jámách pekelných a démoni mu natrhnou tu jeho . . . Dobře, dobře. Jo, já jsem klidný.

Jednoho dne přijeli do mé dílny, že prej pro mě mají prácičku, která mi vynesou solidní kupu zlata. Neřekl bych, že jsem byl všemi deseti pro, ale ty prachy zněly fakt dobře, jenže Alici se to vůbec nezdálo a poprosila mě, ať to nedělám. Hajzlové se tomu smáli a začli trochu tláčit, takové ty chlapácké kecy, že co mám co poslouchat ženskou a kdo tu nosí kalhoty. To mě naštválo a protože jsem byl na svém a nevěděl, co jsou zač, tak jsem je dost nevybíravým způsobem poslal do ... háje.

Jo vím, že to byla chyba, první z mnoha, ale jak jsem to měl asi tehdy vědět. Každopádně Vitar jen kývnul prstem a Balder chytil Alici pod krkem, zvedl ji jak pírkó a to jsem věděl, že je průser. Prej, že si to určitě chci rozmyslet a jejich nabídku zvážít. To je jasné, že jsem hned souhlasil, ale ti zkurvysyni, že prej si Alici nechají, dokud pro ně nebudu mít všechno připravené. Nemohl jsem nic dělat. Věřil jsem, že když si máknou, tak Alici pustí a nechají nás být. Jak já byl blbej.

Tři noci jsem nespál, ale když přišli, všechno bylo nachystané. Alici mi vrátili, rovnou utekla do světnice, ani na mě nepohlédla. „Bylo to fajn, kočičko!“, volal Balder za Alicí a všichni z Bandy se tomu nechutně smáli. Týden na mě nepromluvila a vyhýbala se mi. Byl jsem trpělivý, jako správný theurgh. Vůbec jsem se nedozvěděl, co jí udělali.

Pak přišli zase. Jejich požadavek mi vyrazil dech. Dokážu spoustu věcí, ale na takhle pokročilou magii jsem si netroufl. Snažil jsem se jim to vysvětlit, že to nezvládnou, že jim doporučím někoho zdatnějšího, ale vůbec neposlouchali. Aby mě "motivovali", znovu odešli s Alicí. Mlčky odešla, ani neprotestovala. "Hodná holčička, poslušné děvčátko", uchechtl se Balder a vychutnával si moji bezmoc. „Neboj, tentokrát si to Alicko užiješ“, zvolal ten barbar schválně nahlas, abych to i přes zavřené dveře slyšel. „Alicčin vzlykot mi drásal srdce“.

Měsíc jsem ji neviděl. Měsíc beznaděje a nejčernějších myšlenek. Jen kvůli ní jsem dokázal nemožné. Zcela vyčerpán jsem odevzdal svoji práci. Výměnou za Alici. Bylo mi jasné, že přijdou znova. Vykašlal jsem se na trpělivost. Snažil jsem se zjistit, co s Alicí dělali, jestli ji ubližovali či snad něco horšího. Ale nic, mlčela, přinejlepším odsekávala, jako bych byl otravný hmyz. Nevzdával jsem se. Nikdy se nevzdávám, rozumíš? Hučel jsem do ní, bylo mi jedno, jestli na mě křičí, nadává mi či brečí. Musel jsem vědět, co jí udělali. Ale bylo to marné. Zarytě mlčela nebo mi rovnou lhala, že všechno bylo v pohodě, a nic jí neudělali.

Chtěl jsem, abychom společně zmizeli a začali jinde. Třeba ve Stone. Pár zlatáků jsem měl našetřeno a máknout jsem si vždycky uměl. Ale nechtěla. Odmítala se mnou jít, rozumíš tomu? Po tom všem? Snažil jsem se jí vysvětlit, že přijdou znova a budou ji znova dělat to, co jí dělali, ať už to bylo cokoliv.

Samozřejmě přišli. Úplně stejná písnička. Šílené zadání a Alice jako "pojistka". Když odcházela, zdálo se mi, že se na Baldera usmála. Ale tím si nejsem jist. Byl jsem úplně v hajzlu. Po měsíci, když jsem byl hotov, mi Alici vrátili. Přisahám, že jsem slyšel její smích ještě než vstoupila do dílny. Laškovala s tím barbarem jako by to byl její nejlepší přítel. Když mě však uviděla, úsměv jí ztuhl na rtech. Balder měl ještě tu drzost a vyhrožoval mi, abych Alici nechal na pokoji a dobře se o ni postaral, než si pro ni příště přijde.

Vše se opakovalo. Domlouvání, doprošování, naléhání. Hádky, slzy, řev. Nakonec jsem Alici řekl, že odcházím. S ní nebo bez ní. Ať si vybere sama svůj osud. Doufal jsem, že dá přednost mě před těmi zvrácenými únosci. Copak si mohla vybrat jinak? Vysmála se mi. Doslova mi řekla, že s nimi, s Balderem, je šťastná. Že ničemu nerozumím a jenom ji trpčím život. Že se těší, až znova přijdou a odvedou si ji. Snad navždy.

Stál jsem tam. Úplně zlomený a beze slov. "Miluji tě", byla má poslední slova k ní. Raději ti nepovím, co mi odpověděla...